

ved, hvad det vil sige, naar man sætter Pris paa et Menneske, at skulle høre andre udtale sig (saaledes; og medens man forsværer det af al sin Evne, saa lurder der alligevel hist og her en lille Tvivl, om nu ikke alligevel den højtærede Justitsministers Modstandere har Ret. Det har været pinligt for mig. (Munterhed blandt Medlemmerne). Ja, der er ikke noget at se af. (Pinstrup: Dette er ogsaa pinligt for os). Ja, men det ærede Medlem ved jo, at han har en Adgang til at befri sig for den Pinlighed.

Den højtærede Justitsminister udtalte kort efter, at han saaledes havde ladet os skimte, hvad der boede i hans Sjæl og Sind, at han, som vi har set, havde den Opfattelse, at Embedshemmeligheder kan krænkes, naar en overordnet giver Tilladelse dertil. Nu siger den højtærede Justitsminister: Jeg staaer til Ansvar her paa Rigsdagen og overfor det danske Folk. Ja, det er naturligvis saare nemt at sige, men hvad vil det sige at staa til Ansvar her paa Rigsdagen og overfor det danske Folk? Vil det sige, at den højtærede Justitsminister eventuelt stiller sig til Raadighed, saaledes at der kan anlægges Injuriesøgmaal og andre Søgmaal mod ham ved Domstolene, eller betyder det, at den højtærede Justitsminister overfor det danske Folk virkelig vover at sige, at han paatager sig Ansvar for sin Gerning? Og det er jo slet ikke utænkeligt, det er slet ikke umuligt, at noget saadant kan komme til at foreligge hvis der i denne Vinter eller næste Vinter — og det forbyde da Skæbnen, at denne Regering skulde sidde længere — skulde ske noget, der gav en impulsiv og handlekraftig Justitsminister, paa Grund af hans Impulsivitet og hans Tro paa sin Ret til at gøre netop det, han gør, Anledning til at styrte sig selv og en Masse danske Mænd og Kvinder ind i Fortvivlelsen med det Resultat, at en Morgenstund ligger de i Hundredevis omkring paa Københavns Gader og Pladser. (Latter). Ja, jeg vil sige med den højtærede Justitsministers egne Ord: Ærede Medlemmer her — altsaa savner de Argumenter! Jeg maa da henvende mig til den Klynge, der staaer der, og sige, at deres Latter bekræfter, at til en vis Grad har den højtærede Justitsminister Ret, naar han herfra sagde de Ord, han sagde; for jeg tror ikke, at de Herrer, der lo saa venligt nu, havde Argumenter af anden Art til deres Raadighed. Derfor siger jeg, at det, der er aabenbaret for mig i denne Morgenstund, er mig forfærdelig pinligt. Jeg har i Aftes sagt — jeg indrømmer, at

det blev sagt spøgefuldt —, at jeg havde før rost den højtærede Justitsminister og haft Mod til at tage ham i Forsvar, men jeg skulde aldrig gøre det mere. Det var udtalt spøgefuldt, det erkender jeg; paa det Tidspunkt var jeg endnu villig til at tage den højtærede Justitsminister i Forsvar. Men nu er jeg det ikke længere, nu er det Alvor, jeg kan ikke mere tage ham i Forsvar. Jeg er nødsaget til at sige det, for hvis den højtærede Justitsministers — ja, jeg ved jo ikke, om jeg tør sige det — efter min Opfattelse manglende Selvkontrol skulde føre til de forfærdelige Konsekvenser, som jeg syntes, jeg kunde tænke mig i den Stund, da den højtærede Justitsminister stod her og sagde, at Embedshemmeligheder kan krænkes, naar en overordnet giver Tilladelse dertil, saa maa jeg til sin Tid have Lov til at henvise til, at jeg har sagt, at den højtærede Justitsminister er farlig, farlig for det Land, han er Justitsminister for, farlig for Mennesker af en anden politisk og social Opfattelse end hans egen og farlig under vanskelige Tilstande. Nu maa altsaa den højtærede Justitsminister ikke mere regne med mig blandt sine Venner.

Det ærede Medlem Hr. Søren Qvist sagde, at nu begyndte han at forstaa Socialdemokratiets Diskussionsmaade. Jeg vil sige, at jeg har dog bevæget mig noget længere i det politiske og offentlige Liv end det ærede Medlem Hr. Søren Qvist, og jeg har aldrig vidst, at der var nogen Forskel paa Socialdemokraternes Diskussionsmaade og andre politiske Partiers Repræsentanters Diskussionsmaade. Selv om det nu er saaledes, at det, vi har talt om sidst her, nemlig om Ministerens Ret til at give underordnede Tilladelse til at krænke Embedshemmeligheder, er kommet til, efter at man havde begyndt med at tale om Kamperedskab, Rekylgeværer o. s. v., og selv om det ærede Medlem Hr. Søren Qvist tror at have Ret i den Opfattelse, at Socialdemokratiet er begyndt at tale om dette for at komme ud af det efter hans Formening vanskelige Dilemma at tale om Panservogne, selv om det nu var saadan — hvad jeg aldeles ikke kan anerkende, at det er —, saa har han dog vel sagtens, hvis han ellers har erfaret noget i den Tid, han har levet, truffet paa noget lignende før; det gaar jeg da ud fra. Saaledes maa det være; det ærede Medlem er jo i sin private Beskæftigelse Redaktør, og som saadan har han ikke Lov til at høre til de dumme i Landet. Men naar